

περισσότερον μάλιστα ἔνεκα τοῦτέκνου, ὅπερ ἡγάπη τὴ αὐτοῦ Κεκίλα τὸ ἡμισυτῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκεν, Κλείδας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνφ' ἐλκινίζετο ὑπὸ τῆς θρασεύας γοργόπτης τοῦ ταχυποροῦντος ὀχήματος, παρεδίδετο εἰς γλυκυτάτην ὁνειρώξιν ἐγρηγορώσεως. « Ἀφ' οὗτου τὰς ἀφῆκα, διεννοεῖτο, εἰς τί ἡσυχολήθησαν ἄρά γε ; Δὲν ἀναπληροῦσιν ἐμέ ; . . . Περιφέρονται ἀναμφιδόλως ἐφ' ἀμάξης εἰς τὸ δάδος τῆς Βουλώνης ! » Ἡ φαντασία τῷ παρίστα τὰς προσφιλεῖς μορφάς των λαμπούσας ἐκ κάλλους καὶ δρόσου καὶ ἡκολούθει αὐτὰς εὐμειδῶς. Διέδλεπε τὴν μητέρα κατ' ὀλίγον μόνον προεδυτέραν τῆς θυγατρὸς τῆς ὡσεὶ ἥτο ἀδεῶς αὐτῆς, ἐπὶ χαρὶν καὶ κομψοπρεπῆ, ἀδρᾶν καὶ νωχελῆ ἐκ τοῦ ὠρίμου τῆς ἡλικίας, ἐπομένως δὲ θελκτικωτέραν ἢ ἄλλοτε καὶ τὴν ἐκκαιδεκαετὴ θυγατέρα, σοβαρὰν ἥδη σύντροφον τῆς μητρός τῆς, ζωνράν καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτὴν περιεραζομένην, φορτικὰς πολλὰς ἐρωτήσεις ἀποτείνουσάν, φαιδρὰν καὶ ἀπερίσκεπτον, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐμφορουμένην τῆς σθεναρᾶς εὐψυχίας τοῦ πατρὸς αὐτῆς. « Ὡ, ὅποιον μερίδιμα γλυκὺ καὶ θεῖον ἐπλήνθει εἰς τὰ χεῖρῶν τοῦ εὐδαιμόνου ἀνδρὸς ἐν ᾧ χρόνῳ διεκύμαινε τὸν νοῦν του ἢ ἡδυτερπῆς ὀπτασίας τῶν ὄντων, ἅτινα ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ ἐλάτρευε ! καὶ πόσον καταφανῶς δι' αὐτοῦ ἐδηλοῦτο ὅτι ὁ ἀγαθὸς καὶ ἐντιμὸς οἰκογενειάρχης σύμπαντα τὸν ἐπιλοιπον κόσμον μηδὲν πρὸ αὐτῶν ἐθεώρει, ὅτι χάριν αὐτῶν καὶ μόνων ἔζη, ὅτι πᾶς αὐτοῦ πόθος, πᾶσα ἐλπίς, πᾶσα φιλόδοξος τάσις αὐτὰς καὶ μόνας εἶχον ὡς ὑπέρτατον σκοπὸν !

Ὁ ὁξὺς συριγγὸς τῆς ἀτμαμάξης, καταφθασάσης ἥδη εἰς Νεβίλλην, ἀπέσπασεν αὐτὸν αἰφνιδίως ἐκ τῆς ἡμερησιογώσεως. Ἀνέφξε τότε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνεγνώρισε παρενθὺς τοὺς ἀνθοδριθεῖς λειμῶνας τοὺς ἐπιστέφοντας κύκλῳ τὴν κοιλάδα τοῦ Λιρὸν μακρὰν, ὀπίσω σμαραδοχρόου αὐλαίας, ἦν ἥπλουν κόμραι πευκῶν καὶ αἰγείρων ἐρατεινῶς ὑποφρίσσουσαι ὑπὸ τὰς πνοάς των ἀέρων, διεΐδε τὰς ὑψηρεφεῖς τοῦ ἐργοστασίου καπναγωγούς. Ἀνεγερθεὶς, ἔλαθεν ὑπὸ μάλῃς τὸ εὐρὺ χαρτοφυλάκιον τὸ περιέχον τοὺς φακέλους τοῦ γενικοῦ συμβουλίου, ὅτε δ' ὁ σιδηροδρόμος ἔστη, κατέβη ἐπὶ τῆς λιθοστρώτου κρηλίδος. Ὁ σταθμάρχης προσῆλθε τότε σπεύδων ὅπως πληροφθορῇ περὶ τῆς ὑγείας τῆς κυρίας καὶ τῆς δεσποινίδος Ἐρδελέν, ὁ δὲ βιομήχανος τῷ ἀπλήντησε φαιδρῶς, αἰσθανόμενος βαθέως ὅτι ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, ἥτις δίκην εὐεργετικῆς ἀτμοσφαιρας περιέβαλλεν αὐτὸν γενικὴ ἐκ μέρους πάντων ἀγάπη καὶ σεβασμός. Ἀντιχαιρετίσας τὸν ὑπάλληλον ὅστις ὑπέβαλεν αὐτῷ τὸν χαιρετισμὸν του, ἐπλησίασε πρὸς τὸ εὐπαγὲς ὄχημα, ὅπερ ἀνέμενεν αὐτὸν παρὰ τὸν σταθμὸν, ἔρριπεν ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων αὐτοῦ τὸ ὀγκῶδες χαρτοφυλάκιον.

— Ὑπάρχουν ἐπιστολαὶ ἐκ Παρισίων δι' ἐμέ εἰς τὸ ἐργοστάσιον ; ἠρώτησε τὸν ἀμαξηνάτην.

— Μία μόνη, κύριε, ἐκ μέρους τῆς κυρίας.

— Καλὰ ! ἀνέκραξε περιχαρῶς, καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸν δίφρον, σπεύδων ὅπως ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ἥτις τῷ ἐκόμιζεν εἰδήσεις περὶ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Ὁ ἵππος παρακεντήθεις ὑπὸ τοῦ ἀμαξηνάτου

προσέδραμε καλπαστὶ ἐπὶ τῆς κατὰ μῆκος τοῦ Λιρὸν διηκούσης ὁδοῦ. Ἐκεῖ ὁ Δαβὶδ εὐρίσκειτο οἶοναί ἐν τῷ οἴκῳ του, καθότι πανταχοῦ, ἐνθεν κάκειθεν αἱ εὐκαρποὶ γαῖαι εἰς αὐτὸν ἀνῆκον, ἀπῆλαυε δὲ ὡς ἡδονὴν ἀληθῆ καὶ ἀγῆρω τὴν μακρὰν δίοδον διὰ τῆς ὑπαιθρίου ιδιοκτησίας, ἐν ᾗ ἐδλεπεν αὐτὸν κύριον τῆς ὅλης χώρας, ὁ ἀποβάς ποτε ἐκ τοῦ σιδηροδρόμου ὑπαλλήλίσκος, ὅστις ἐκράτει τότε μικρὸν σάκκον ὡς μόνην ἀποσκευὴν. Ἡ φιλεργία, ἡ εὐψυχία καὶ ἡ εἰδικὴ γνῶσις ἐχάρισαν αὐτῷ μόναι καὶ πλοῦτον καὶ φήμην εὐρεῖαν· καθότι ὁ Δαβὶδ, παρεκτὸς τοῦ ἐργοστασίου τούτου τῶν χημικῶν προϊόντων διπύθνευε καὶ πολλὰς ἄλλας ἐπιχειρήσεις βιομηχανικά.

Ἦτο ἡ ψυχὴ πάσης συγγρόνου ἐπιχειρήσεως ἀναγομένης εἰς τὸν ἡλεκτρισμόν, ἥδη δὲ ἀθορύβως, σχεδὸν ἐν παραδύστῳ, ἐπειρᾶτο μέθοδόν τινα ἐλαστικῆς διακυμάνσεως τῶν ἡλεκτρικῶν ρευμάτων, ἦν ἄρτι ἐφεῦρε καὶ περὶ ἧς προέδλεπεν ὅτι θ' ἀνέτρεπε ριζικῶς πάντα τὰ μέχρι τοῦδε παραδεδογμένα συστήματα μετακινήσεως. Ταύτης τῆς μελέτης χάριν εἶχεν ἀρνηθῆ πρὸς τὸν φίλον του Περινὸν τὸ νὰ συνοδεύσῃ αὐτῷ εἰς Παρισίους καὶ ἐσπευδεν εἰς τὸ χημεῖον ἀνυπομονῶν ὅπως ὅσον οἶόν τε ταχύτερον δυνηθῇ νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ ἀποτελέσματα τῶν πρώτων τελειοποιήσεων, ἃς ἐπῆνεγκεν εἰς τὴν ἐφεύρεσιν αὐτοῦ. Ἐσπευδε, διότι ἥδη δὲν προῦκειτο ἀπλῶς περὶ βιομηχανικῆς ἀνακαλύψεως, ἥς ἡ ἐφαρμογὴ θὰ ἠδύνατο νὰ πλουτίσῃ τὸν πρῶτον, ὅστις θὰ ἐπεχείρει αὐτήν· οὐχί, φιλοδοξία τις ὑψηλότερα τὸν παρῶμα ἥδη· δὲν εἰργάζετο χάριν τοῦ πλοῦτου μόνον, ἀλλ' ἐπεθύμει καὶ δόξαν ! Ἐγνώριζεν ὅτι αἱ μελέται αὐτοῦ ὑπὸ ἐπιτυχίας στεφόμεναι, θὰ ἐκλείζον αὐτὸν ἐν τῷ κόσμῳ ὡς ἓνα τῶν μεγίστων σοφῶν, θὰ κατέταττον αὐτὸν ἀναμφιδόλως εἰς τὴν αὐτὴν βαθμίδα μετὰ τοῦ πολλοῦ Ἐδίσσον. « Ὡ, ὅποια χαρὰ, ὅποια ἀμετρος εὐδαιμονία τὸ νὰ δοξάσῃ αὐτὸς οὗτος τὸ ὄνομα, ὅπερ ἔφερον ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ! ὅποια ἠθικὴ εὐφροσύνη τὸ νὰ ταῖς παράσχῃ λόγον ὅπως δεμνύνωνται ἐπ' αὐτῷ ! Καὶ οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι θ' ἀπολαύσῃ τὴν ἐπιτυχίαν, καὶ ὅτι ἡγγίξεν εἰς τὸ ποθητὸν τέλος, διότι οἱ πρῶτοι ὑπολογισμοὶ του ἦσαν ἀδιαφιλζονεῖντοι.

Καθ' ὃν χρόνον οἱ φιλόδοξοι αὐτοῦ ρευμασμοὶ κατέληγον εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο, ἡ ἀμαξα διαβάσα τὴν κιγκλιδόφρακτον θύραν τοῦ ἐργοστασίου, ἔστη πρὸς τῆς οἰκίας τοῦ διευθυντοῦ, ὅστις ἐπὶ τῆς φιλίας ἀνέμενε τὸ πάτρωνα.

— Ἐκάμετε καλὸν ταξείδιον, κύριε ;

— Ἐξαίρετον, ἀγαπητὲ μοι Λαρόκ. Παρενθὺς δὲ δὲ καταλαβανόμενος ἐκ νέου ὑπὸ τῆς ιδέας τῆς κατακυριευούσης τοῦ πνεύματος αὐτοῦ.

— Καὶ ἡ μηχανή μας ; εἶπε· ἐφημερόσατε τὰς τροποποιήσεις τὰς ὁποίας εἶχον ὑποδείξει ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καλὰ, ἃς ἴδωμεν.

Ὁ Λαρόκ, Ξανθὸς νεανίας, εὐσῶμος καὶ ἀθλητικὸς τὴν ἀποψιν, ἐβοήθησεν αὐτὸν νὰ κατέλθῃ τῆς ἀμάξης καὶ ἀπεσύρθη ταπεινῶς ὅπως τῷ παραχωρήσῃ τὴν εἰσοδον.

— Ἰσως δὲν θὰ ἐπιφανῇ δυσάρεστον, κύριε, τὸ

νά εἰδῆλθοντε πρῶτον εἰς τὸ διαμερίσμα σας πρὶν ἢ καταβῆτε εἰς τὸ ἐργαστήριον.

— Ἀλήθεια, ἀγαπντέ, ἐπιθυμῶ νὰ πλύνω τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖράς μου· σήμερον ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικός, καὶ εἶμαι κατάφορτος ἀπὸ κονιορτόν...

Ἀνῆλθον τότε εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον καὶ ὅτ' ἐβῆσαν εἰς τὴν θύραν τοῦ διαμερίσματος, ὅπερ συνήθως ἀπνοχόλει ὁ Δαβὶδ ὁσάκις ἔμενεν ἐν Νεβίλλῃ, οἱ δύο ἄνδρες ἐξ ἰσοῦ ἐνθουσιῶντες ἐπὶ τῇ ἐφευρέσει ἦν συνεπειρῶντο ὁμοῦ, ἤρχισαν πάλιν λαλοῦντες περὶ τοῦ θέματος, τὸ ὁποῖον τόσον ἐμπαθῶς ἀπεργόφα ἀμφοτέρους.

— Λοιπόν, Λαρόκ, ἡ μηχανή μας παράγει τὰ προβλεπόμενα ἀποτελέσματα ;

— Κύριε, τώρα μόνον 15)00 ζημιούμεθα ἔνεκα τῆς προστριβῆς· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀπώλειαν νομίζω ὅτι ἐφεύρον ἐγὼ τρόπον διὰ νὰ τὴν μετριάσωμεν.

— Εὖγε !

Ὁ Ἐρβελέν, ἀποβαλὼν τὸν ἐπενδύτην, καὶ μόνον διὰ τοῦ χιτῶνος κεκαλυμμένους παρουσιάζων τοὺς βραχίονας, ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ κομμωτήριο. ἤρχισε βηματίζων κατὰ μήκος καὶ πλάτος τοῦ δωματίου καὶ ἐπερωτῶν τὸν διευθυντὴν μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς. Ἡ μορφή αὐτοῦ ζωπυρουμένη καὶ λάμπουσα ἐξ ἐλπίδος, παρίσταν αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον ἐντελῶς εὐδαίμονα.

— Θὰ σὰς ἔχωμεν ἄρκετὰς ἡμέρας εἰς Νεβίλλην, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ διευθυντής· ἔχετε τόσον πολλὰ πράγματα νὰ ἴδῃτε εἰς τὸ ἐργαστήριον...

— Αἶ, ἀγαπντέ, τὸ γνωρίζω· ἀλλ' ἐδεσμεύθην εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ παρισινοῦ βίου, δὲν εἶμαι πλέον κύριος ἑαυτοῦ... νομίζεις ὅτι εὐρισκόμενος μεταξὺ θυγατρὸς καὶ συζύγου, πράττω ὅτι θέλω ἐγὼ ;

Ὁ γλυκὺς γέλως μεθ' οὗ ἐλάλει ἐμαρτύρει ὅτι ὁ ζυγὸς κατὰ τοῦ ὁποίου παρεπονείτο ἦτο λίαν προσφιλεὶς εἰς τὴν καρδίαν του.

— Σὰς ἐννοῶ· εἶπεν ὁ Λαρόκ· ἐπὶ τοῦ γραφείου μου σὰς περιμένει μία ἐπιστολή, ἡ ὁποία προφανῶς προέρχεται ἐκ τῆς κ. Ἐρβελέν.

— Ἄς κοιτάσωμεν, τὴν λαμβάνω διερχόμενος.

Κατῆλθον εἰς τὸ διαμερίσμα τῆς διευθύνσεως. Τοῦτο δὲν ἦτο πλέον ὡς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ γέροντος Λεβαρδιῆ μικρὰ αἰθουσα, ἐν ᾗ δύο ἢ τρεῖς ὑπάλληλοι γραφεῖς ἄργοι ἐσπατάλων τὸν χρόνον εἰς παντοίας ματαιοσχολίας· ἦδη ἀνταπόκρισις, λογιστική, καὶ τεχνικὴ διεκπεραιώσις ἀπνοχόλουν ἀνὰ ἓνα ἕκαστον γραφεῖον, ἐνθα πολυάριθμον προσωπικὸν εἰργάζετο μετὰ ζήλου ἀπ' αὐγῆς μέχρι δύσεως. Γενικῶς, εἰπεῖν, ἐν τῷ συνόλῳ τῆς τὴν διευθύνσιν ἀποτελοῦσας μηχανῆς, ἦν ἕκτοτε ὁ Ἐρβελέν συνηγολόγησεν αὐτὸς οὗτος, ἐβασίλευε φιλεργία καὶ δραστηριότης παραδειγματικῇ. Διερχομένου τοῦ πατρὸς οὐδεὶς ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ἐνδελειχοῦς ἐργασίας, εἰδὼς δὲ οὗτος δὲν ἐχαιρέτιζεν προσόντως ἓνα ἕκαστον ἐκ τῶν γραφείων, οὐδεὶς αὐτῶν θὰ ἐλάμβανε γνῶσιν τῆς παρουσίας του.

Ἀλλ' ὁ Δαβὶδ ἠγάπα τοὺς ὑπαλλήλους αὐτοῦ καὶ ἀντιγαπᾶτο ὑπ' αὐτῶν ὁμοίως. Συνδιαλλεγόμενος προσηνῶς μετὰ τῶν νεαρῶν ἐκείνων ὄντων, ἐδεικνυσε

διαφέρον περὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν, καὶ ἀθροῦδος, εἰς ἀξιοπρεπῆ οἰκειότητα συγκαταβαίνων, ἔδωκεν αὐτοὺς ἐκ τῶν βιωτικῶν περιστάσεων διὰ δωρεῶν καὶ χαρίτων. Ἡσθάνετο τὰς στερήσεις τοῦ πλησίον ὁ ἀγαθὸς πατέρων, διότι οὐδέποτε ἐπελανθάνετο τῶν ζεφερώων χρόνων, ὅτε καὶ αὐτὸς οὗτος ἦτο πτωχός ! Βλέπων δὲ τις ἦδη μεθ' ὁποίου ἡθους εὐθύμου σπουδῆς ἀνηγέρθη αἰφνης ἕκαστος γραφεὺς ὅπως ἀποδώσῃ τὸν ἀφελῆ καίρετισμόν του, ἐννοεῖ ὅτι ἂν αὐτὸς οὗτοι ἔτρεφον πρὸς αὐτὸν γλυκεῖαν καὶ βαθυσθεῖν ἀφροδίωσιν.

Ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ ὁ Δαβὶδ, προῦχώρησεν εἰς τὸ μηχανοστάσιον. Ἐλαμψαν τότε οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ἀντηνάκλασε τὴν αἰγλήν τῆς χαρᾶς· ναί, διότι ἐκεῖ εὐρίσκετο ἐν τῷ στοιχείῳ αὐτοῦ, ὅστις δὲ οὐδέποτε τὸν εἶδε διαφλεγόμενον ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ πυρετοῦ τῆς ἐργασίας, οὐδέποτε ἐγνώρισεν αὐτὸν ἀλπηλῶς. Ὁ μηχανικός, γηραιὸς ἐργάτης, ὅστις ἡσυχολεῖτο ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ καὶ ὅτε ἔτι ὁ Δαβὶδ ἦτο ἀπλοῦς ἐπιστάτης, προῦχώρησε πρὸς ὑπάντησιν αὐτοῦ. Ἀλλ' ἦδη ὁ πατέρων προλαμβάνων αὐτοῦ, τῷ εἶπε.

— Χαῖρε, Κουρδιμάνς· ἡ κατασκευὴ τῆς δυναμίδος εὐδοῦται ;

— Μάλιστα, κύριε· σὰς ἐπεριμένναμεν καὶ εἰχομεν ἐτοιμάσει ὅλα.

Ἀλλ' ὁ ὅξυς ὀφθαλμὸς τοῦ κυρίου κατείδεν αἰφνης παραλλαγὴν τινα εἰς τὸν πολυπληθῆ τῶν ἐργαλείων σωρὸν.

— Εἶναι ἀπνοσχολησμένα τὰ ἐργαλεῖα τῆς ἐπισωρεύσεως, ὅσα λείπουν ; ἠρώτησε ζωηρῶς.

— Ὁχι, κύριε.

— Πῶς ὀχι ; ἀνέκραξε μεθ' ὕψους στρυφνοῦ διατί ; Ὁ διευθυντής καὶ ὁ ἐργάτης προσεΐδον ἀλλήλους σιωπηλῶς.

— Ἄ, τί συμβαίνει λοιπόν ; φαίνεται ἔστενοχωρημένοι τίποτε ἔκτακτον ; ...

— Ἐκτακτον, ναί, κύριε ! εἶπεν ὁ Λαρόκ. Χθὲς ἐσπέρω, ἐνῷ ἐπεθεωροῦμεν τὸν στοιχὸν τῶν νέων ἐργαλείων τῆς ἐπισωρεύσεως, τὰ ὁποῖα κατασκευάσαμεν κατὰ τὴν νέαν-σας μέθοδον, μόλις εἰχομεν ἀρχίσει τὴν ἐργασίαν—ἄ, μετὰ μεγάλης προσδοκῆς σημειώσατε—αἰφνης ἐκπυρδοκρότησις ἐξεργάη, καὶ παρ' ὀλίγον ἐφονεύετο ὁ Κουρδιμάνς,

— Ἦτο λοιπὸν μόνος ὁ μηχανικός ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ πατέρων.

— Ὁχι, κύριε, ἀπῆντησεν ὁ διευθυντής μετὰ ψυχραιμίας, ἦμην μαζί του καὶ ἐγὼ.

— Λοιπὸν διετρέξατέ τὸν ἴδιον κίνδυνον· διατί δὲν μοι τὸ λέγετε ;

— Διότι, κύριε... τέλος πάντων ἡ παρουσία μου φυσικῶς ἦτο ἀναγκαία· ἀντιπροσσωπεύω ὑμᾶς, ἄρα δὲν ἐδικαιούμην νὰ ἀπουσιάζω ἐκείθεν.

— Καλὰ ! ἀνέκραξεν ὁ Δαβὶδ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ νεανίου, εἶσθε εὐγενὲς νέος· τώρα ἐξηγήσατέ μοι τὸ πῶς συνέβησαν αὐτά.

— Ἀπλούστατον ! τὰ κιβώτια τὰ ὁποῖα περιεῖχον τὰ ἐπισωρευτικὰ ἐργαλεῖά μας δὲν ἦσαν πολὺ στερεά· ἔπειτα, τὰ ἀέρια τῶν ὁποίων ἡ διοχέτευσις ἐπρεπε νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ ρεύματος, ὥστε νὰ περισυλ-λεχθῶσι πάλιν καὶ νὰ ἐκδηλωσῶσι τὴν ἀποτεταμει-

μένην ηλεκτρικὴν ἐνέργειαν, ἐξώρμησαν σφοδρότερον τοῦ δέοντος. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἰχομεν, κύριε, ἀνάφλεξιν μετ' ἐκρήξεως, ἥτις μᾶς ἐσιδηροβόλησε τὸν Κουρδιμάνς καὶ ἐμέ. Εὐτυχῶς εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀκραν τοῦ μηχανουργείου· ἂν εἰμεθα πλησίον τῆς μηχανῆς, ἀναμφιδόλως θὰ ἐγινόμεθα ἀνὰ δύο τεμάχια· Παρατηρῆσατε τοὺς τοίχους, κύριε.

Ὁ Δαβὶδ ἔρριψε βλέμμα πρὸς τὸ κονίαμα τοῦ οὐ τοῦ φλογώδους τῆς ἐκπυροκοροτήσεως λάμπει διέγραψε ποικίλα φαντασιώδη σχήματα, ὡσεὶ φοβερός ὄλμος εἶχεν ἐκραγῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Θὰ λάβετε τὴν ἀποζημίωσιν, Κουρδιμάνς, εἶπε πρὸς τὸν ἐργάτην· ὥρᾳ δὲν πρέπε νὰ διακινδυνεύῃ κανεὶς τὴν ζωὴν του. Ἀλλὰ τώρα ἄς ἐπαναλάβωμεν ἐπ' ὀλίγον αὐτὴν τὴν δοκιμὴν.

Ἐνῶ δὲ προσέκλινεν ἐπὶ τὴν ἐστίαν ὑπάλληλος εἰσελθὼν, ἔτεινεν ἐπιστολὴν τινα πρὸς τὸν διευθυντήν, ὅστις ἀμέσως εἶπε.

— Ἐν τῇ ἀπασχολήσῃ τοῦ πνεύματός σας, κύριε, δὲν ἐλάβετε τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν σὰς ἀνέφερον.

Ἄ! ναι! ἀνέκραξεν ὁ Δαβὶδ· ἐδιαζόμεν τὸσον νὰ τὴν ἀναγνώσω!

Καὶ μακρυνθεὶς κατὰ δυνάδα βημάτων πρὸς τὴν θυρίδα, ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους αὐτοῦ, μετὰ φαιδρότητος δὲ ζωηροτέρας ἢ πρότερον, ἤνοιξε τὸν πολυπόθητον φάκελλον.

... Δὲν προῦχώρησε πέραν τῆς πρώτης γραμμῆς! αἰθνιδία ὠχρότης τὴν μορφήν αὐτοῦ κατεκάλυψε! Διὰ κινήσεως βιαίας διωλίσθησε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀμμάτων, ὡσεὶ ἐθεώρει ψευδομένην τὴν ὄρασιν αὐτοῦ· εἰτὰ δ' ἐπιρρίπτων ἐκ νέου τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὅστις ἔρριγει ὁμοῦ μετὰ τῆς χειρὸς του, ἀνέγνω βραδέως, ἀνέγνω φρίττων, ὡς ἂν ἄδυσσος ἀχανὴς αὐτομάτως ἤνοιγετο πρὸ τῶν ποδῶν του, καὶ ἐν αὐτῇ διέτρεχεν ἡ εὐδαιμονία αὐτοῦ!...

: «Πεφληγμένε μοι, θὰ ἦμαι μόνη αὔριον. Ἀναχωρεῖ εἰς Βωδαί, καὶ θὰ μείνῃ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν Νεβίλλῃ. Περιμένέ με λοιπὸν εἰς τὸ ποθητὸν μας συνεντευκτήριον.

Λοῦζα.»

Ἡ ἐπικατάρτος ἐπιστολὴ ἔμενε συνεπιτυγμένη ἐντὸς τῶν τρεμόντων δακτύλων του. Ἰστατο ἀκινήτων ὡς κεραυνόπληκτος ὁ δυστυχής· οἱ ὀφθαλμοὶ του παρετήρουν ἀτενῶς πᾶν, ἀλλ' οὐδενὸς ἀντελαμβάνοντο. συγκεχυμέναι βόμβοι ἐθορύβουν τὰς ἀκοὰς του, νέκρωσις δ' αἰθνιδία παρέλκεν ἀπόνως τὰ μέλη αὐτοῦ. Τὸ πνεῦμά του ἐπλήγη αἰθνης ὑπὸ τοῦ καθευδισμοῦ· οὐδὲν διανοεῖτο, οὐδὲν πλέον ἐγνώριζε· ἀνεστέλλετο ἡ ζωὴ του ὑπὸ τῆς φρικτῶδους καταστροφῆς! Τῷ ἔφάνη τότε ὅτι ἀποθνήσκει ἢ παραφρονεῖ· καὶ οὐρανὸν κραυγὴν φρίκης βάλλων ἔτεινε τὰς χεῖρας ὅ τάλας πρὸς τοὺς δύο ἐγγὺς ἰσταμένους ἀνδρας, μετ' ἐκφράσεως ἀγωνίας τοιαύτης, ὥστε ὥρμησαν ἐκεῖνοι βιαίως ὅπως ὑποστηρίξωσιν αὐτὸν κλονούμενον. Ἀλλ' ἡ σφοδρὰ αὐτὴ κίνησις τὸν διέχυσε εἰς τὸ ἐσκοτισμένον αὐτοῦ πνεῦμα ἀκαριαίαν ἀκτῖνα φωτός. Ἐστῆσε τότε τὴν σπουδὴν αὐτῶν διὰ χειρονομίας καὶ προσιδὼν ἀτενῶς τὰς μορφὰς τῶν, κατέβησε τὸν τρόμον αὐτῶν.

— Νομίζουν ὅτι προσεδλήθην ἀπὸ ἀποπληξίας εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἀλλ' αὐτοστιγμὴ ὁ Λαρόκ τὸν ἠρώτησε·

— Τί ἔχετε, κύριε; αἰσθάνεσθε ἀδιαθεσίαν;

Ἐπιτηδεύων θάρρος ἐκεῖνος ἀπήντησε.

— Ἐξέτεθον πολὺ εἰς τὸν κοῦσωνα σήμερον, πνίγεται κανεὶς ἐδῶ· ἀνοίξατε ὀλίγον τὸ παράθυρον.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐσπευσαν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς. αὐτὸς δ' ἀποσπάσας τὸ λευκὸν περιλαίμιόν του ἐβάδιζε παραπρίων ὡσεὶ αὐτομάτως φερόμενος.

— Θέλετε νὰ εἰσελθῆτε εἰς τὸ γραφεῖόν σας; εἶπεν ὁ Λαρόκ.

Ὁ Δαβὶδ θὰ ἐδέχετο τὴν πρότασιν, ἀλλ' ἀνεχαίτισεν αὐτὸν ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ διέλθῃ πρὸ τῶν ὑπαλλήλων.

— Ὅχι, ὄχι!... εἶμαι καλὰ ἐδῶ... θὰ παρέλθῃ ἡ ἀδιαθεσία μου.

Ἰστατο μόνος πρὸ τῆς θυρίδος κατὰ δέκα βήματα ἀπέχων τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ, κατορθώσας δὲ νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ πάλιν, ἠδυνήθη νὰ προσηλώσῃ τὴν τετραγυμένην διάνοιάν του εἰς ἐξέτασιν τοῦ τερατώδους ἐγκλήματος ὅπερ ἄρτι μετ' ἀνηλεοῦς γοργότητος ἀπεκαλύφθη μοιραίως πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ. Φεῦ!.. φεῦ, ὁ ἀπαίδετος χάρτης, ὅστις κατὰ πεπρωμένην τινὰ καὶ θανάσιμον ἀνακρίθειαν πρὸς αὐτὸν διπνυθύνθη, προσωρίζετο διὰ τινὰ ἐραστὴν!.. Ἐραστής!.. Πρὸ τῆς κεραυνόβολου ταύτης τεκμηριώσεως θλίψις τέως ἀγνωστος, ἀπροσδόκητος, ἀπεριόριστος θλίψις κατεσπάραξε τὴν καρδίαν του· λυγμοὶ ἐξέφυγον τῶν ὠχρῶν του χειλέων καὶ ἀπελπισ μέσφ τοῦ ζοφεροῦ καὶ καπνοβριθοῦς ἰσογαίου, ἦρξατο κλαίων· ἐν ἀπογνώσει, ἀπολέσας καὶ αὐτὴν τὴν ὑπερηφανίαν, ἥτις φυσικῶς θὰ τῷ ἐπέβαλλε τὸ ν' ἀποκρίνῃ τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες μετ' ἀνυσυχίας καὶ τρόμου παρετήρουν αὐτόν. Οὐδὲ κἂν διηρωτάτο τίς ἄρα ἦτο ὁ ἄθλιος λυμεὼν ὁ κλέψας τὸσον ἀπανθρώπως τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ... Τίς ἦτο;... Πρὸς τί νὰ τὸ γνωρίζῃ, ἀλλοίμονον! Δὲν ἦτο ἐραστής; τοῦτο ἦρκει, τοῦτο τὰ πάντα περιελάμβανε! Πρὸς τί νὰ τὸ γνωρίζῃ;... μὴ δὲν ἔβηθεν ἥδη ἡ τλήμων ψυχὴ εἰς τὰ ἀκρότατα ὅρια τῆς στυγερᾶς, τῆς τερατώδους φρίκης; Οὗτος ἡ ἐκεῖνος τί τῷ διέφερε; Ἡ οὐσία τοῦ πράγματος ἡ ἀληθὴς καὶ ἀδιαφιλονεικῆτως ἀποδεικνυμένη κατασυνέτριβεν αὐτόν. Οἶμοι! ἡ σύζυγός του, τὸ ἐπέραστον δημιουργήμα ὅπερ ἐσχεὶ ἀνύψου ἡ φαντασία αὐτοῦ ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπότητος ἀπάσης, τὸ δημιουργήμα, ὅπερ πᾶσαν χάριν, πᾶσαν ἀρετὴν, πᾶσαν τελειότητα ἐνεῖχε, κατὰ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, ἡ γυνὴ πρὸς ἣν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ὤμνυε διαρκῶς ὑπερτάτην λατρείαν, ὡς φωτόπλαστος τοῦ αἰθέρος θεὰ στιγμῆν ἀπὸ τοῦ χρυσονεφεοῦς αὐτῆς θρόνου ἐκπεσοῦσα, ἐκυλίετο ἥδη εἰς βορβορώδη πηλόν!..

Ἀνέγνω ἐκ νέου τὴν ὁλεθρίαν ἐπιστολὴν, οἶονεὶ ἐλπίζων ὅτι διάφορον τῆς πρώτης εἶδεν ἡ θὰ τῷ παρυσίασθαι αὐτὴν ἥδη· ἀλλ' οὐχί!... ἡ αὐτὴ φονικὴ φράσις εὐρίσκετο ἐν ἐπικεφαλίδι αὐτῆς.

«Πεφληγμένε μοι!»...

Φεῦ! οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχε καλέσει αὐτόν ἡ ἀπιστος γυνὴ διὰ τῆς θωπευτικῆς, τῆς ποιητικῆς

καὶ ἡδυπαθοῦς ταύτης λέξεως! «Φίλε μου!» τῷ ε-
λεγε μόνον ἐν ἀπαθείᾳ ψυχρῇ καὶ περῇ.

Συσφίγγων τὰς πυγμὰς ἀσυναίσθητως, ἐβαλε βου-
χνηθὸν ἀνήμερου ὀργῆς, οἱ δὲ δύο σιωπῶν παρι-
στάμενοι ἄνδρες, ἐσπείσαν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐκεῖ-
νος προσέειπεν αὐτοὺς μετ' ἀπειλητικοῦ ἥθους καὶ
ὥς ἐὰν εὐρίσκετο ἀπέναντι ἐχθρῶν, διὰ φωνῆς ὑπο-
κώφου, διὰ κινήσεως ἀγρίας τοῖς εἶπε κραυγάζων:

— Τί θέλετε ἐδῶ; φύγετε!...

Περίφοβοι καὶ κατηφεῖς οἱ δύο ἄνδρες ἀπεμακρύν-
θησαν εὐπειθῶς ὑποκλινάμενοι· ἀπομεινας δὲ μόνος
ὁ προσδύτης ἤρξατο βηματίζων ἐν τῷ μηχανουργίῳ,
τὴν κρίσιν ἔχων συγκεχυμένην καὶ τὸ μέτωπον βα-
ρὺ καὶ ἐσκοτισμένον, ἐν ᾧ τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ ἐ-
μάστιζε καὶ ἐσφυροκόπει μία καὶ μόνη δηλητήριος
οκέψις: «μὲ ἡπάτησε, ἔχει ἐραστὴν!...»

— Ἐχει ἐραστὴν! ἀνέκραξεν αἰθνης ἀσυναίσθη-
τως, ὀλοσχερῶς ἀπληθισούμενος· καὶ ὁ ἥχος τῆς
ἀπνιγνῆς ταύτης λέξεως ἐξελθὼν τοῦ ἰδίου του
χείλους, ἀψύπνησεν ἐν τῷ βαθεῖ τῆς ἐκμεμῆδενισμέ-
νης ψυχῆς αὐτοῦ ἐνστικτὸν τινα καὶ οἰοῖται κτηνώδη
ζηλοτυπίαν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας διηρώτησεν
ἑαυτόν: — «Τί θὰ πράξω τώρα;»... Φρίκη, φρί-
κη!.. ἀπεχθὴς καὶ μυσαρὰ ἰδέα κατέλαβεν ἐξαπί-
νης τὸ πνεῦμα αὐτοῦ! κοχλάζων αἵματος καταρρά-
κτης ἐπέρρευσε πρὸς στιγμὴν τὸ ὥχρόν του μέτωπον,
καὶ κατακλύσαν τοὺς σκυθρωπούς ὀφθαλμούς του,
διήγειρεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ λαίλαπα αἰθινιδίου
λύσεως, ὑπὸ τὴν ἐπίπνευσιν τῆς ὁποίας, ὀλοσχερῶς
τὴν συναίσθησιν ἀνακτῆδας καὶ ἰσχὺν βουλῆσεως ἀ-
ναλαβών, μετ' ἀποφάσεως ἀπολύτου ἀνέκραξε: «θὰ
τὴν φονεύσω!...»

Τόσῳ δὲ ὑπῆρξεν σφοδρὰ ἡ συγκίνησις αὐτῇ, ὥστε
ὑπ' αὐτῆς ἐλαυνόμενος, ὥρμησεν ἐκτὸς τῆς ἰσογαίου
αἰθούσης εἰς τὴν αὐλὴν καὶ προσέταξε νὰ ζευχθῇ
ἡ ἄμαξα αὐτοῦ, ὅπως ἀναχωρήσῃ εἰς Παρισίους αὐ-
τοστιγμῇ. Εἶτα ἀνῆλθεν εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς
διευθυνσεως καὶ κατιδὼν ἐντὸς κατόπτρου τὴν οἰ-
κτρῶς ἀλλοιωθεῖσαν μορφήν του, ἐνόησεν ὅτι ὤφει-
λε νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς περὶ αὐτόν καὶ ἀποτρέψῃ τὰς
ὑπονοίας, προσλαμβάνων ἡρεμωτέραν στάσιν καὶ
παρέχων αὐτοῖς ἐξηγήσιν οἰανδήποτε. «Ὅθεν ἐδρόσι-
σε τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας ἐντὸς ὕδατος ψυ-
χροῦ καί, ἀναλαβὼν σωματικῶς, ἐνισχυθεὶς δὲ καὶ ἡ-
θικῶς κατ' ὀλίγον, προσεκάλεσε τὸν διευθυντὴν, ὃς
τις προσελθὼν μετὰ βλέμματος ἀνυσχου, ἀνέμενε
εὐσεβῶς τὰς ἐπὶ ἀποτείρῃ τὸν λόγον ὁ πᾶτρων.

— Ἐλαβον εἰδήσιν, ἡ ὁποία με ἀνεστάτωσεν ἠθι-
κῶς, Λαρόκ. εἶπεν ὁ Δαβὶδ διὰ φωνῆς τρεμούσης, καὶ
ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσω παρευθὺς!

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν συμβαίνει τίποτε ἐνδιαφέρον
τὴν οικογένειάν σας· ναί, κύριε;

— Ὅχι, χάρις τῷ Θεῷ! φίλος μου τις λίαν ἀγα-
πητὸς ἀπέθανε... φίλος ἀρχαῖος, Λαρόκ, καὶ σὲ βε-
βαίω, με ἐπλήγωσε καιρῶς αὐτός ὁ κτύπος!...
ἀλλὰ κατίσχυσα ἑμαυτοῦ... πρέπει νὰ μεταβῶ εἰς
Παρισίους, διὰ νὰ τεθῶ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν οἰκείων
τοῦ δυστυχοῦς φίλου μου!... Βλέπεις, αἱ δοκιμαί-
μας ἀναβάλλονται, ἀλλὰ θὰ τὰς συνεχίσωμεν... Εἰς
τὸ ἐπανιδεῖν! μὴ ἐπιχειρήσῃς πλέον κανὲν πείραμα
ἀνευ ἐμοῦ· εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον, ἐννοεῖς;

— Μάλιστα, κύριε, μείνατε ἥσυχος, θὰ σᾶς ὑπα-
κούσω.

Ὁ Δαβὶδ ἐπέβη τῆς ἀμάξης ἐπιρρίπτων βλέμμα
μεστὸν βαθέος ἄλγους ἐπὶ τοῦ ιδρύματος ἐκείνου, ἐν-
θα τοσοῦτον εἰργάσθη καὶ τοσαύτας εὐδαίμονας ἡ-
μέρας ἐδίωσεν.

Β'.

Ὅτε ὁ Σανδρὲν καὶ ὁ Περινιὸν, ἐκλεγέντες ὑπὸ
τοῦ Δαβὶδ ὡς μάρτυρες τοῦ γάμου, εἶδον πρῶτον τὴν
ὥραιαν Λουίζαν Λεδαρδιὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός
της, ἐξέφρασαν τὸν θαυμασμόν αὐτῶν κατὰ διάφορον
ἐκάτερος τρόπον. Ὁ μὲν ζῳηρὸς Περινιὸν, δηλονότι
τοὺς ῥῶθονας ἐξογκῶν καὶ δι' αἰθινιδίας διαστολῆς
τῆς γονατικῆς ἀρθρώσεως ἀνατείνων εὐθὺ τὸν σῆρα-
νομήκη κορμόν του, ἀπνύθυνε πρὸς τὸν φίλον αὐ-
τοῦ βλέμμα ἐπιδοκιμασίας, γοργὸν καὶ φλογώδες· ὁ
δὲ συνετὸς Σανδρὲν τοῦναντίον συσπειρωθεὶς ἐπὶ
τοῦ ἐδωλίου, προσέλαβεν ἥθος σκυθρωπὸν καὶ πε-
ρίφροντι. Τοῦντεῦθεν ὁ Δαβὶδ ἐκείνον μὲν νύχα-
ρίστησε θερμῶς ἐπὶ τῷ ἐνθουσιασμῷ, ὃν ἐπέδειξε,
πρὸς τοῦτον δὲ σχεδὸν ἥριδεν ἔνεκα τῆς ἀσυγγνώ-
στου ψυχρότητος αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν νύκτα μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ ἔρῶν νεανίας
ἀπερχόμενος μετὰ τῶν φίλων ἐκ τοῦ οἴκου τῆς μνη-
στῆς του, εἶπε πρὸς τὸν Σανδρὲν.

— Διατὶ προσελάδες στάσιν τόσον ἰδιόρρυθμον;
φαίνεται ὅτι ἀποδοκιμάζεις τὴν ἐκλογὴν μου, ἀφ'
οὗ φέρεσαι οὕτω! Κατὰ τί μέμφεσαι τὴν δεσπο-
νίτα Λεδαρδιὲ.

Εἶται θελκτικώτατον πλάσμα! ἀνέκραξεν ὁ
Περινιὸν διὰ φωνῆς ζῳηρᾶς, ἥτις ἀψύπνησε τὴν κοι-
μωμένην ἡχὴ τῆς ἡρέμου νυκτός. «Ἄφες τον αὐτόν
τὸν λογιώτατον! δὲν ἐξεύρει τίποτε αὐτὸς ὁ νέος· ἐ-
ξεύρει μόνον τὴν ἐπιστήμην, μόνον τὰ διασταλα-
κτῆριά του καὶ τοὺς κρατῆράς του. πῶς εἶναι δυ-
νατὸν νὰ δώσῃ ὀρθὴν γνώμην προκειμένου περὶ γυ-
ναϊκός.

Ἄλλ' ὁ Σανδρὲν σιγῶν ἔτι ἔσεισε μελαγχολικῶς τὴν
κεφαλὴν.

— Μ' ἐξερεθίζει ὑπερβολικῶς αὐτὴ ἡ ἀπονενον-
μένη σιωπὴ σου! ἐπὶ τέλους τί ἀξιοῖ ἡ μελαγχολία
σου; δὲν πρόκειται περὶ τῆς κηδείας μου· περὶ τοῦ
γάμου μου πρόκειται τώρα.

— Ἀκριβῶς! τὸ γνωρίζω εἶπεν ὁ Σανδρὲν καὶ σοὶ
λέγω ὅτι ἐνίοτε εἶναι ταυτόσημα αὐτὰ τὰ δύο.

— Λοιπὸν! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρβελέν, ἀρκοῦν αἱ πα-
ραδίωπάσεις. ἐξηγήθητι φίλε μου!

— Αἶ, λοιπὸν, ἡ δεσποινὴς Λεδαρδιὲ εἶναι πραγ-
ματικῶς θελκτικώτατον πλάσμα, καὶ δικαίως ὁ Περι-
νιὸν τὸ διασαλπίζει καθ' ὅλους τοὺς τόνους τῆς
διαπασῶν. Πολυθέλητος ὑπὲρ τὸ δέον, καὶ ἀφελὴς
ἥτιον τοῦ δέοντος παρ' ἐμοῦ κριτῇ.

— Μήπως εἶχον πρότερον ὁμώσει ὅτι θὰ νυμφευ-
θῶ κανὲν ἀσχημογύναιον;

— Ὅχι βεβαίως· ἀπλῶς μόνον χαρίεσσα θὰ ἦτο
μᾶλλον εὐκταία διὰ σέ, παρὰ ἡ θαυμασία αὐτὴ καλ-
λονή, ἡ ὁποία καθ' ὁδὸν θὰ συγκεντροῖ τὰ βλέμματα
πάντων· ἰδοὺ τὶ με λυπεῖ τόσον... Καὶ, ναί μὲν
θὰ ἦτο ὑπερβασία τὸ νὰ πιστεύσω ὅτι τὸ κάλλος
ἀποκλείει ἀπολύτως τὴν ἀρετὴν, διότι ὑπάρχουσι